

Φθιώτιδος Συμεών: «Προσβασιμότητα - ανοιχτότητα - ορατότητα - συμπερίληψη: η αγάπη του Χριστού!»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Συνεχίζοντας τις δράσεις της η Ιερά Μητρόπολη Φθιώτιδος για τους αδελφούς με αναπηρία, κινητικά προβλήματα και άλλες ειδικές ανάγκες και ιδιαιτερότητες τίμησε την παγκόσμια ημέρα ατόμων με αναπηρία με ενημερωτική εκδήλωση ευαισθητοποίησης, η οποία πραγματοποιήθηκε αυτήν την φορά στην πόλη του Δομοκού σε συνδιοργάνωση με το Κέντρο Κοινωνικής Πρόνοιας Περιφέρειας Στερεάς Ελλάδας, τον Δήμο Δομοκού και τα σχολεία της πόλεως, στην αίθουσα πολλαπλών χρήσεων του Δήμου Δομοκού.

Ο [Σεβασμιώτατος κ. Συμεών](#) πραγματοποίησε την κεντρική ομιλία της εκδήλωσης, ενώ οι μαθητές και οι μαθήτριες είχαν στολίσει την αίθουσα με κολάζ και κατασκευές δίνοντας το δικό τους μήνυμα ανθρωπιάς, αγάπης και αλληλεγγύης για την Παγκόσμια Ημέρα Ατόμων με αναπηρία.

Ο κ. Συμεών στην ομιλία του ανέφερε:

«Πριν από ο,τιδήποτε άλλο, θα ήθελα να συγχαρώ τα παιδιά για τα έργα, τα οποία κοσμούν την αίθουσα στην οποία βρισκόμαστε σήμερα εδώ, ζωγραφιές, κατασκευές, μηνύματα, όλα αυτά, τα οποία έχουμε ανάγκη να ακούσουμε εμείς οι μεγάλοι, γιατί τα παιδιά γνωρίζουν πολύ καλύτερα από εμάς την αλήθεια της ζωής.

Η αλήθεια της ζωής βρίσκεται στο γεγονός ότι κάθε άνθρωπος είναι ανεπανάληπτος, κάθε άνθρωπος δεν είναι απλά διαφορετικός, αλλά είναι μοναδικός, μοναδικός και ανεπανάληπτος και συγχρόνως κατά την πίστη τη δική μας, της Αγίας μας Εκκλησίας, εικονίζει στο πρόσωπό του τον ίδιο τον Θεό και αυτό είναι που τον καθιστά, όχι απλά άγγελο της γης, που είναι απόλυτα επιτυχημένη επιλογή του τίτλου της εκδήλωσης και λίγο και συμβατή με τον εόρτιο χαρακτήρα των Χριστουγέννων, αλλά ουσιαστικά ουράνιο άνθρωπο και επίγειο άγγελο. Από το κατ' εικόνα του Θεού στο καθ' ομοίωσιν του Θεού κινείται ο άνθρωπος στη θεολογία μας, που σημαίνει ότι ο κάθε άνθρωπος μέσα του έχει τέτοιες δυνάμεις και τέτοιες δυνατότητες, που μπορούν να τον ενώσουν με τον Θεό και η ένωση με το Θεό φανερώνεται σε μία ζωή, η οποία περιλαμβάνει όλους, η οποία είναι προσβάσιμη για όλους, είναι ανοικτή για όλους, είναι ορατή σε όλους.

Θέλω να σας θυμίσω μονάχα ένα πράγμα, το οποίο ακόμα και αυτό αν σκεφτόμασταν στη ζωή μας, το οποίο είναι η βάση της ενσυναίσθησης θα ήταν πολύ διαφορετική η προσέγγισή μας για κάποια πράγματα.

Ποιο είναι αυτό; Ότι όλων των ειδών τις αναπηρίες οι οποίες είναι καταγεγραμμένες επιστημονικά από τους επιστήμονες μπορούμε κάποια στιγμή να τις αποκτήσουμε και εμείς, δεν είναι απαραίτητο να τις έχει κανείς εκ γενετής. Άνα πάσα στιγμή μπορεί να χάσουμε το φως μας, την ακοή μας, την κινητικότητά μας και οποιαδήποτε άλλη αναπηρία, ανά πάσα στιγμή. Γι' αυτό όποιος αισθάνεται ότι είναι τάχατες υγιής, αρτιμελής, ισχυρός, κυρίαρχος, παντοδύναμος και πολύ χειρότερα, να ξέρει ότι μπορεί να βρεθεί στη θέση κάθε ανθρώπου, που έχει την ανάγκη μας και κυρίως η ανάγκη μας δεν είναι ένας οίκτος, ούτε μία φιλανθρωπία, αλλά είναι ο αυτονόητος σεβασμός, η αυτονόητη αποδοχή, η αυτονόητη κατανόηση και η αυτονόητη αγάπη.

Στο Γεροντικό, το οποίο περιγράφει τη ζωή των μοναχών την καθημερινότητά τους, είναι ουσιαστικά ημερολόγιο της μοναχικής ζωής, έχει μέσα έναν διάλογο πάρα πολύ ωραίο, ο οποίος αποτελεί μια φοβερή καταπληκτική σύνοψη όλων αυτών των μηνυμάτων που έχουν εδώ τα παιδιά γραμμένα. Λέει : «Είδες τον αδερφός σου; Είδες Κύριον τον Θεό σου». Συνάντησες στο δρόμο κάποιον άνθρωπο; Δεν είδες τον Γιώργο, τον Γιάννη, τον Νίκο, την Ελένη, τη Μαρία απλώς. Είδες τον ίδιο τον Θεό μέσα στα μάτια του ανθρώπου που συνάντησες. Είδες στο πρόσωπο του ιδίου του Θεού και αυτό ιδιαίτερα παιδιά με αυτή την αφορμή σήμερα που συναντιόμαστε, θέλω να το σκεφτείτε και για τις μεταξύ σας σχέσεις. Είναι αδιανόητο να υπάρχουν σχέσεις βίας μεταξύ συμμαθητών και συμμαθητριών, είναι ακατανόητο. Είναι παράλογο, είναι εξωφρενικό, είναι ανόητο, να υπάρχουν ανταγωνιστικές σχέσεις ή εχθρικές μέσα στο σχολείο όταν όλοι σας και ο καθένας συναποτελείτε ένα μωσαϊκό μιας απίστευτης ομορφιάς. Είστε οι ψηφίδες αυτής της ομορφιάς και η ομορφιά σας είναι ότι δεν είστε ίδιοι. Μπορεί να ακολουθείτε τη μόδα, μπορεί να έχετε κοινές συνήθειες, μπορεί να διασκεδάζετε στα ίδια μέρη με τον ίδιο τρόπο, να πραγματοποιείτε εκδρομές, προγράμματα, αλλά ο καθένας από σας και η καθεμία από σας έχει μια απίστευτη ανεπανάληπτη, μη αντιγράψιμη, μη κλωνοποιήσιμη μοναδικότητα, η οποία είναι ένα μυστήριο και η σχέση μεταξύ σας είναι ένα κάλεσμα σε αυτό το μυστήριο. Γι' αυτό μην έχετε το κόμπλεξ, ούτε της υπερεκτίμησης του εαυτού σας, ούτε της υποεκτίμησης, γιατί αυτό το κόμπλεξ είναι που οδηγεί στην επιθυμία να γίνει ο άλλος, όπως είμαστε εμείς, ενώ το ζητούμενο δεν είναι να γίνει ο άλλος όπως είμαστε εμείς, αλλά να μπορέσουμε εμείς να κατανοήσουμε τον άλλον όπως θέλουμε να κατανοούν και εμάς. Ακόμα και στην προσευχή που λέτε στο σχολείο κάθε πρωί το «Πάτερ ημών» εκφράζεται αυτή η αρχή της ενσυναίσθησης : «καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν». Άραγε κάνουμε και εμείς το ίδιο; Και τι σημαίνει συγχώρεση; Συμπερίληψη σημαίνει χωράω στον ίδιο τόπο, χωράω στην ίδια παρέα, χωράω στην ίδια συντροφιά, χωράω χωρίς όρους και προϋποθέσεις, είτε έχω το φως μου, είτε έχω την ακοή μου, είτε έχω την κινητικότητά μου, είτε έχω ή δεν έχω το οποιοδήποτε θέμα στην καθημερινότητά μου, χωράω μαζί με τον άλλον στον ίδιο τόπο και στον τρόπο.

Δεν είναι τυχαίο ότι η Καινή Διαθήκη αναφέρει αναρίθμητες συναντήσεις του Χριστού με άτομα με ειδικές ανάγκες, με ειδικά χαρίσματα, με αναπηρία, κωφούς, τυφλούς, παραλύτους, διάφορες ασθένειες, ανθρώπους με ψυχικά νοσήματα, ψυχιατρικά νοσήματα, ανθρώπους με αυτοάνοσα ή άλλα περίεργα νοσήματα, τα οποία δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει η εποχή, ανθρώπους με λέπρα, με ασθένειες που παλαιά θέριζαν την ανθρωπότητα. Με όλη την γκάμα των ασθενών συναντιέται ο Χριστός και αυτές τις συναντήσεις δεν τις κρατούν στην αφάνεια οι

Ευαγγελιστές. Αναφέρουν αυτά τα γεγονότα, τα οποία έχουνε μεγάλη θεολογική σημασία και σωτηριολογική σημασία και αναφέρουν κάτι λεπτομέρειες που αξίζει να τις προσέξουμε.

Πρώτον ότι στην εποχή του Χριστού, αυτοί οι άνθρωποι είχαν αυτές τις ασθένειες από το περιθώριο, θεωρούντο ότι έφεραν πάνω τους κάποια κατάρρα. Αυτές ήταν οι αντιλήψεις που ίσχυαν από την αρχαιότητα, αλλά και στο Ιουδαϊκό περιβάλλον, που βρέθηκε ο Χριστός, θεωρούνταν ένα μιάσμα, εδώ ακόμα και σήμερα δυστυχώς η σύγχρονη εποχή ταλανίζεται από θεωρίες και νοοτροπίες στιγματισμού και κοινωνικής απομόνωσης των ανθρώπων, που βρίσκονται σε αυτήν την κατάσταση. Τότε ήταν πολύ πιο έντονο, τότε ακόμα και η γυναίκα ήταν περιφρονημένη, υπήρχε διάκριση μεταξύ δούλων και ελευθέρων και έρχεται ο Χριστός και κάνει μία επανάσταση ριζική. Έρχεται και συναντά αυτούς τους ανθρώπους, συνομιλεί με αυτούς τους ανθρώπους. Ακόμα και το περιβάλλον του Χριστού έχει μία νοοτροπία της συστημικής εποχής. Προσπαθούσαν να τον κρατήσει μακριά από αυτούς τους ανθρώπους, τον περικύκλωναν γύρω του σαν οπαδοί, σαν αυλικοί, σαν μπράβοι, σαν σωματοφύλακες και δεν τόλμαγε να πλησιάσει κανένας τέτοιος άνθρωπος και βλέπουμε μία συγκύπτουσα γυναίκα και μία αιμορροούσα γυναίκα, έναν τυφλό εκ γενετής, τον τυφλό τον Βαρτιμαίο και τόσους άλλους, ο Χριστός να σταματά στο δρόμο, να εγκαταλείπει τους πάντες και να συνομιλεί με αυτούς τους ανθρώπους και να το κάνει, προσέξτε, όχι στα κρυφά, δεν πάει κάποια άλλη στιγμή να τους συναντήσει, αλλά στη δημόσια πλατεία, στη δημόσια σφαίρα, για να δημιουργήσει το πρώτο ρήγμα στην κοινωνική προκατάληψη, για να φανερώσει και να δείξει ότι πρώτη προϋπόθεση της συνάντησης με τον άλλον είναι ο διάλογος, είναι η επαφή, είναι ο σεβασμός με τον κάθε άλλο και με το κάθε διαφορετικό και μάλιστα ο Χριστός το έκανε αυτό και με την γυναίκα, ιδιαιτέρως και το είδαμε στη συνάντηση του με τη Σαμαρείτιδα, η οποία δεν ήταν απλώς γυναίκα, ήταν και αλλοεθνής, ήταν ξένη και ξεπέρασε ο Χριστός και τη διαφορά την εθνική, που ήταν εχθροί οι Σαμαρείτες με τους Ιουδαίους.

Συναντά λοιπόν ο Χριστός το πρώτο και το δεύτερο θεραπεύει. Ποια είναι η θεραπεία; Θεραπεία δεν είναι απλώς η σωματική αποκατάσταση. Ποιο είναι το μεγάλο μυστικό της θεραπείας; Ότι αυτοί οι άνθρωποι οι ασθενείς ενώ στέκονταν πόρρωθεν, έτσι λέει Ευαγγελιστής, μακριά, δεν τόλμαγαν και οι ίδιοι να πλησιάσουν, ο Χριστός με τη θεραπεία φέρνει στη ζωή τους την επανένταξη στην κοινότητα, τους ξαναφέρει μέσα στο προσκήνιο της ζωής, τους καθιστά ισότιμα μέλη της κοινωνίας, τους δίνει τη δυνατότητα να ζήσουν, να επικοινωνήσουν, να μιλήσουν, να μοιραστούν και γι' αυτό ο Χριστός είναι τόσο τολμηρός που αναθέτει σε τυφλούς και σε κωφούς και σε ανθρώπους περιθωριακούς : «τρέξτε εσείς και διαλαλήστε τη συνάντησή μας» ακριβώς για να είναι ένα ράπισμα στην υποκρισία,

στη φοβικότητα και στην αποστασιοποίηση.

Και όχι μόνο αυτό. Θα σας θυμίσω και κάτι άλλο. Την Παραβολή του Μεγάλου Δείπνου. Κάνει ένα τραπέζι και προκαλεί: Βγες έξω και μάζεψε τυφλούς, χωλούς, αναπήρους, τους πάντες, όποιον βρεις, και φέρτον μέσα στο τραπέζι να φάμε και να γλεντήσουμε. Να η συμπερίληψη, να η ανοιχτότητα, να η προσβασιμότητα και αυτό το τραπέζι εσχατολογικά είναι το τραπέζι της Βασιλείας του Θεού, είναι παράδεισος και αυτό που έρχεται η Εκκλησία να μας προκαλέσει είναι να δημιουργήσουμε τον παράδεισο μέσα στην ιστορία, να μην τον περιμένουμε κάποια μεταφυσικά πλασμένο στη φαντασία μας, αλλά στην πραγματικότητα της ζωής μας.

Και κάτι τελευταίο. Ο Χριστός επιλέγει συγκεκριμένη μέρα να κάνεις θεραπείες. Θα μπορούσε Δευτέρα, θα μπορούσε Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευή, Κυριακή, γιατί επιλέγει όλες οι θεραπείες να γίνουν Σάββατο; Για να σπάσει το απόστημα του συντηρητισμού, της υποκρισίας, του φαρισαϊσμού γιατί ο Μωσαϊκός νόμος απαγόρευε το Σάββατο να γίνει οποιαδήποτε πράξη ακόμα και ευεργετική κι ο Χριστός έφερε τη μεγάλη επανάσταση και είπε ότι ο άνθρωπος, δεν έγινε για το Σάββατο αλλά το Σάββατο για τον άνθρωπο. Έρχεται σκόπιμα Σάββατο για να καταδείξει την υποκρισία των φαρισαίων και των υποκριτών, να φανερώσει την αλήθεια της αγάπης, που έρχεται να απελευθερώσει τον άνθρωπο, που έρχεται να του ανοίξει άλλους ορίζοντες, που έρχεται να τον βγάλει από τη μιζέρια και τη φοβικότητα και να τον οδηγήσει στην αποδοχή, στην αγκαλιά, στην αγάπη, στην κατανόηση, στον αλληλοσεβασμό και στην κοινή πορεία μέσα σε έναν κοινό κόσμο στον οποίο ζούμε.

Όλα αυτά λοιπόν αποτελούν μία πρόκληση για όλους. Μην περιμένουμε η δοκιμασία ή η ιδιαιτερότητα να πρέπει οπωσδήποτε να χτυπήσει την πόρτα του σπιτιού μας, για να καταλάβουμε την ομορφιά που έχει ο άνθρωπος που έχει μια ιδιαιτερότητα ή ένα χάρισμα. Ας την αγαπήσουμε την ομορφιά από τώρα, να τη δούμε παντού, να την προσκυνήσουμε, να τρέξουμε ευλαβικά στο παράρτημα ΑΜΕΑ εδώ του Δομοκού, να τρέξουμε ευλαβικά και να φιλήσουμε τις πληγές, όπως έκανε ο Μέγας Βασίλειος των ασθενών. Ο Μέγας Βασίλειος ασπάζονταν τις πληγές των ασθενών και ένας άλλος Άγιος της Εκκλησίας παρακαλούσε και προσευχόταν στο Θεό, όταν η λέπρα θέριζε την περιοχή του να πάρει όλη τη λέπρα από όλους τους λεπρούς και να τη χαρίσει στον ίδιο και να απελευθερώσει τους αδελφούς.

Αυτή είναι η ομορφιά της πραγματικής ζωής της αγάπης και τελικά η μόνη απάντηση και η μόνη διέξοδος για προσβασιμότητα, για ανοιχτότητα, για ορατότητα, για συμπερίληψη είναι μονάχα μία λέξη: η αγάπη του Χριστού»!

Την εκδήλωση χαιρέτισε, διαδικτυακά, η Υπουργός Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας κ. Σοφία Ζαχαράκη, ο Δήμαρχος Δομοκού κ. Χαράλαμπος Λιόλιος, ο Πρόεδρος του Κέντρου Κοινωνικής Πρόνοιας Στερεάς Ελλάδος κ. Δημήτριος Δρακάκης, ενώ εισηγήσεις ανέπτυξαν, η κα. Βασιλική Παπαρούνα, Αντιπρόεδρος της Περιφερειακής Ομοσπονδίας Ατόμων με Αναπηρία της Περιφέρειας Στερεάς Ελλάδας και Πρόεδρος του Συλλόγου Διαβητικών Π.Ε. Φθιώτιδας «360 Μοίρες», και ο Ψυχίατρος κ. Αθανάσιος Βούτσινος, ενώ την εκδήλωση συντόνισε η Αναπληρώτρια Προϊστάμενη της Διεύθυνσης Συντονισμού Υπηρεσιών Υγείας και Κοινωνικής Φροντίδας του Κοινωνικής Πρόνοιας Περιφέρειας Στερεάς Ελλάδος κ. Άννα Τσικλητάρα.

Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου